

om processuel skadevirkning og skærpede strafbestemmelser. I forlængelse af disse betragtninger stilles også forslag om mulighed for bødestraf, hvis en forsyningspligtudbyder ikke overholder de regler, vilkår og forpligtelser, som udbyderen er underlagt.

2. Lovforslagets enkelte punkter

2.1. Løsning af »dobbeltækningsproblematikken«

2.1.1. Den underliggende problemstilling

Den såkaldte dobbeltækningsproblematik vil kunne opstå ved flere tjenesters samtidige anvendelse af ethvert elektronisk kommunikationsnet, men er kommet frem i forbindelse med anvendelsen af TDC's kobbernet. I det følgende beskrives problemstillingen derfor med udgangspunkt i TDC's kobbernet.

Mellem TDC's central og den enkelte slutbruger (teleforbruger) løber en kobberledning, som TDC ejer. Det koster et bestemt beløb om året at leje retten til at bruge forbindelsen af TDC.

Hvis ledningen alene anvendes til ét formål, for eksempel til almindelig telefoni (PSTN) eller til bredbåndsforbindelse (xDSL), skal udgiften til driften af forbindelsen afholdes af den enkelte tjeneste eller udbyder (købe »en rå kobber« af TDC). Men hvis linjen bruges både til almindelig telefoni og til bredbånd (delt anvendelse), så betalte telefoni-delen fortsat den fulde pris, mens bredbåndsdelen betalte den halve pris (købte »en delt rå kobber« af TDC). I alt opnåede TDC således en overbetaling på den enkelte linje svarende til betalingen for en delt anvendelse af forbindelsen (»en delt rå kobber«), det vil sige 50 % af de samlede omkostninger. Denne problemstilling har fået navnet »dobbeltækningsproblematikken«.

Lovforslaget tilsigter at løse dobbeltækningsproblematikken, således at der ikke opnås overbetaling på de enkelte linjer.

Der har imidlertid ikke været enighed i branchen om, hvordan problemstillingen skulle løses, herunder navnlig hvordan omkostninger for delt anvendelse af kobberforbindelserne skulle fordeles mellem de tjenester/udbydere, der benytter linjen. Der har været ønske om at give en samlerabat til telefoni-kunden, således at der ikke blev opnået overbetaling på den enkelte linje, og hvorved prisen for anvendelsen af kobberforbindelsen blev fordelt ligeligt mellem de to tjenester/anvendelser (50/50-princippet). Der har også været ønske om andre løsningsmodeller, herunder at hele betalingen for kobberforbindelsen ved delt anvendelse blev pålagt telefoni-delen (100/0-princippet), eller at omkostningerne blev fordelt efter andre principper, for eksempel 25/75. Der har i den forbindelse ikke været

enighed i branchen om, hvorvidt PSTN-delen eller xDSL-delen bør betale den største del af omkostningerne.

2.1.2. Gældende ret

Efter de gældende regler kan IT- og Telestyrelsen pålægge en teleudbyder med en stærk markedsposition, at udbyderen maksimalt må tage nærmere fastlagte priser for samtrafik (priskontrol). Reguleringen sker på engrosniveau.

Det er i den gældende lovgivning ikke fastsat, hvordan omkostningerne skal fordeles, hvis flere udbydere eller tjenester samtidigt benytter det samme elektroniske kommunikationsnet (delt anvendelse). Dette har blandt andet betydet, at en ejer af et elektronisk kommunikationsnet i praksis har kunnet opnå overbetaling ved flere samtidige anvendelser af kommunikationsnettet.

Det har endvidere betydet, at IT- og Telestyrelsen på baggrund af fortolkning af blandt andet telelovens formål har skullet afgøre, efter hvilke principper udgifterne ved samtidig anvendelse skal fordeles. Ved priskontrolafgørelser efter LRAIC-metoden har styrelsen således fastslået, at omkostningerne skal fordeles ligeligt mellem tjenesterne/udbydere.

En betingelse for at udgifter kan fordeles, og for at eventuelle rabatter eller lignende kan gives videre til forbrugerne, er, at udbyderne kan udveksle de til brug herfor fornødne oplysninger om anvendelsen af det elektroniske kommunikationsnet internt eller eksternt. Det drejer sig om oplysninger om på hvilke linjer (konkret kobberforbindelser), der er delt anvendelse.

Udveksling af oplysninger er reguleret i den gældende § 64 i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, der implementerer art. 4 (3) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EF-Tidende 2002 nr. L 108, s. 7). Teleklagenævnet har i afgørelse af 9. oktober 2007 (j.nr.06-008838) blandt andet udtalt, at § 64 efter sit indhold og som følge af ordlyden i adgangsdirektivets art. 4 (3), efter nævnets opfattelse må anses for at indeholde et generelt forbud mod videregivelse af samtrafikoplysninger. Forbuddet gælder også mellem en teleudbyders interne afdelinger.

Det generelle forbud mod videregivelse af oplysninger betyder, at en teleudbyder, der ejer et elektronisk kommunikationsnet, der samtidigt anvendes til flere former for trafik, ikke må videregive oplysninger om, hvordan udbyderens kommunikationsnet anvendes, for eksempel at der på en given forbindelse er delt